

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 czerwca 2010 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 23 września 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 września 2009 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację J. K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 kwietnia 2009 r., stwierdzającego że ubezpieczona nie spełniła przesłanek niezbędnych do przyznania prawa do dochodzonej renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Skarga kasacyjna została oparta na zarzucie naruszenia prawa materialnego – art. 57 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 oraz art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm. obecnie Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 2 ust. 3 pkt 1-3 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273, poz. 2711) przez „błędną wykładnię” i uznanie, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy.

Skarżąca wskazała także na naruszenie prawa procesowego – art. 233 k.p.c. w związku z art. 328 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w części odnoszącej się do ustaleń faktycznych dotyczących niezdolności do pracy ubezpieczonej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony koniecznością dokonania wykładni § 2 ust. 3 pkt 1-3 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w części dotyczącej kwestii „czy opinia o stanie zdrowia ubezpieczonej wydana przez lekarza orzecznika niemieckiego organu rentowego, w stosunku do osoby, wobec której ma być wydane orzeczenie oraz dokumentacja medyczna i rentowa oraz inne dokumenty mające znaczenie dla wydania orzeczenia, a w szczególności dokumenty, o których mowa w § 5, karta badania profilaktycznego oraz dokumentacja rehabilitacji leczniczej lub zawodowej, muszą być wydane przez lekarza praktykującego w Polsce, a nie w miejscu zamieszkania wnioskodawcy”. W ocenie skarżącego, Sąd Najwyższy dotychczas nie zajmował się zasadami postępowania w sprawach warunków uznania dokumentacji medycznej sporządzonej za granicą.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W obecnym stanie prawnym, Sąd Najwyższy – stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. – przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z dotychczasowym, utrwalonym orzecznictwem zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być związane z przepisami, które zostały powołane w podstawach skargi kasacyjnej, a więc nie może być ono oderwane od podstaw zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., III SK 21/09, niepublikowane, z dnia 19 maja 2009 r., III SK 12/09, niepublikowane oraz z dnia 20 listopada 2007 r., II UK 126/07, niepublikowane). W przypadku natomiast gdy wskazuje się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że przyczynami uzasadniającymi rozpoznanie skargi kasacyjnej nie może być potrzeba wykładni określonych przepisów, jeżeli z uwagi na zakres sprawy poddanej do rozpoznania w trybie skargi taka wykładnia musiałaby mieć charakter abstrakcyjny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 148/07, niepublikowane). W przypadku gdy za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia potrzeba rozstrzygnięcia zagadnień prawnych, w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli sformułowany w jego ramach problem nie dotyczy żadnej kwestii istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy, a zatem nie mógłby on być uwzględniony przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2008 r., III UK 123/07, niepublikowane oraz z dnia 18 stycznia 2008 r., II PK 276/07, niepublikowane). Problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, musi zatem dotyczyć kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy i nie może być dla niej prawnie obojętny.

Innymi słowy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź zachodzi konieczność wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie z dnia 25 września 2007 r., I UK 161/07, niepublikowane).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, należy stwierdzić, że wykładnia § 2 ust. 3 pkt 1-3 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. we wskazanym we wniosku zakresie,

pozostałaby i tak bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Roszczenie wnioskodawczyni zostało bowiem oddalone ze względu na brak niezdolności do pracy, a problem oceny, czy dopuszczalności posługiwania się w postępowaniu przed sądem dokumentacją medyczną wydaną przez niemieckich lekarzy w ogóle nie był przez sąd rozważany.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.